

ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΜΕ

Η ζωή μου κύκλους κάνει
και τα βράδια που κοιμάμαι
με φασκιώνει ανυπεράσπιστο.

Το πρωί δραπετεύω με τον
ήχο της καμπάνας του όρθρου,
και έτσι καλλίγραμμος χαιρετώ
την αιωνιότητα του σύμπαντος.

Λυσσασμένες γλώσσες
ξεθυμασμένου φωτός,
σαστισμένες φυλλομετρούν
το ημερολόγιο του
σπαταλημένου χρόνου μου.

Ω !!! νιότη ...που μ' αφήνεις,
ένα λουλούδι μου χρωστάς,
περίμενε με ...
πως να παρουσιαστώ αστόλιστος
στον τρίτο μου τον κύκλο.

ΑΚΡΟΒΑΤΩ

Το ξέρω αυτή η βραδιά
δεν είναι η τελευταία,
μη με απογοητεύσεις,
ακροβατώ...
στις μεταξένιες κλωστές αλεξήλιου,
το είδωλο σου καθρεφτίζεται
στην σιωπηλή λίμνη,
μαραμένο κατάλευκο γιασεμί,
νωχελικά να πνίγεσαι,
στη χώρα των νεκρών ταξιδεύεις
χωρίς εισιτήριο επιστροφής,
τα δακρυσμένα μάτια μου...κοχύλια
ερμητικά κλειστά,
φύλακες ακατανόητων μυστικών,
μέγα θαύμα περιμένουν....
τι ;
Το άδολο χέρι που σ'έσπρωξε
σωτήρας σου να γίνει.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ένα ποίημα πού γραφόταν
περίπου σαράντα πέντε χρόνια..
οχτώ λέξεις αρκετές
για τον πατέρα μου.

Στα 86 τους χρόνια πολλοί
περπατούν με τρία πόδια..
Εσύ...όμως πως τα κατάφερες ;

Άλλοι με τρία παραπαίουν
εσύ με ένα ...τα κατάφερες
και στάθηκες περήφανος...
Πατέρας

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ ΣΑΣ

Με τα χέρια μου στις τσέπες
περπατώ...
μεσάνυχτα και κάτι,
στο όμορφο χωριό μου,
ευγενικές ψυχές οι άνθρωποι του,
με δύναμη φωνής
-καληνύχτα σας
φωνάζω,
κανείς δεν απαντά...
μόνος μου έμεινα και ...
μερικές γάτες,
μα που πήγαν όλοι
γονείς και φίλοι...
έτσι συνέχισα να κλαίω γοερά
ψάχνοντας ...την αθανασία μου.

ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Το γλυκοχάραμα ξυπόλυτο με βρίσκει
στη μέση της ερήμου,
η ζεστή της αναπνοή με στεγνώνει
από τις αμαρτίες της ξάστερης νύχτας,
δροσίζοντας τις αδιόρατες σκέψεις μου.

Το μουγκανητό της καμπουριασμένης καμήλας,
χαστούκι στην απόλυτη σιωπή,
κόντρα στην προσταγή του καμηλιέρη,
που με δείκτη ακρωτηριασμένο
στην όαση μας οδηγεί.

Είναι το μέγα μυστικό,
το απραγματοποίητο ραντεβού
με την Βερενίκη,
πίσω απ' τους αμμόλοφους
και πάνω απ' τα αυτόφωτα αστέρια,
περιμένοντας την χρόνια να φανεί .

Το φίδι σέρνεται στην καυτή άμμο
καψαλίζοντας την ουρά του,
χρησμός του καμηλιέρη πως κάτι
ανεπανόρθωτο θα συμβεί.

...Ο ΜΑΗΣ

Άπλετο φως του Μάη
τα καμπυλώματα του σώματος ανθεί.
Χρώμα δίνουν οι καμπάνες
στις ανθισμένες κληματαριές,
τα στάχυα κεφάλι κλίνουν
στον ήλιο πορθητή.

Τριαντάφυλλα τα μάτια
καρφωμένα στ' ανοιχτά πουκάμισα
γυμνόστηθων γυναικών,
ένα θαύμα με ντροπαλή μιλιά
μοιράζεται της ηδονές της φύσης.

Ήταν η ώρα που σ' αγάπησα ,
παραπέντε κάποιας φλόγας,
φως η σκοτάδι...Μάης ήταν,
η γλύκα του έρωτα ξεχειλίζε
ασπρίζοντας τα ζουμπούλια.

Πόσα χορταριασμένα μονοπάτια
έκανα ν 'ανθίσουν,
πόσα μεθυστικά αρώματα σκόρπισα
στο τίποτα των μαχαιωμένων τσουκνίδων.
Εγώ ο Μάης απ' τα άσπρα μαλλιά
τ' Απρίλη γεννιέμαι,
μέσ 'απ' τα τραγούδια σας
φωτιές ζωής ανθίζουν.

ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ

Στο απόλυτο κυβισμένο δωμάτιο ,
από μια φριχτή πληγή
του τετράγωνου κιτρινωμένου τοίχου,
έσταζε πίκρα νικοτίνης.
Πληγωμένος ήταν από
ένα σκουριασμένο καρφί που
έμπηξε ανειδίκευτος εραστής.

Εμφανέστατα ευτυχισμένο
το στραβωμένο καρφί,
δάσκαλος παλιάς κοπής,
συγκρατεί από το αυτί
τον ολοστρόγγυλο καθρέφτη.

Του καθρέφτη η μόνη φωνή
η ΚΑΛΗ ΜΕΡΑ ,
σε προϊδέαζε για κάτι που δεν συνέβη.

Αλληγορικά πρόσωπα μπαινόβγαιναν,
απ ' το κενό που άφηνε η
ΚΑΛΗ ΜΕΡΑ ,
δεν φαινόταν η αγνότητα τους
στις αλληλοσυγκρουόμενες λέξεις
και στα δυσνόητα νοήματα τους.

Στον απρόσωπο αυτό συνωστισμό
και στις θαμπές τις αναμνήσεις
μια σπίθα ξεπέταξε ,
πυγολαμπίδα της νύχτας,
και το δωμάτιο λαμπάδιασε
στον φλογερό τον έρωτα.

Η καθαρίστρια τις στιλπνές λέξεις
των βρεγμένων εφημερίδων στέγνωσε
στη ζεστή της αγκαλιά,
με ευλάβεια και σταυρωτά τα χέρια.

Οι δράστες είχαν εξαφανιστεί
απ 'την άορατη ρωγμή του
κενού της λέξης ΚΑΛΗ ΜΕΡΑ.
Από τότε ο λύκος θρηνεί
το καπνισμένο χρυσό της πανσελήνου.
στον σπασμένο καθρέφτη τ'ουρανού.

ΑΘΟΥΡΒΗ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Στη σιγαλιά του δειλινού δραπέτης
αθόρυβα επιστρέφω.

Τα αργοπορημένα βήματα μου
η νύχτα ακολουθεί,
με σκοτεινό αδιάβροχο.

Οι πρώτες παγωμένες σταγόνες
μας προειδοποιούν.
Πόσες σοφιστείες θα μπορούσαν
να σκεφτούν ,
αγκαλιάζοντας τα κρύα μας κουφάρια,
φυλλομετρώντας με μια ομπρέλα
το βιβλίο της ζωής μας.

Το λαλίστατο πετροχελίδονο
τις πρώτες σκνίπες μαζεύει,
σκίζοντας το ροδόχρωμα του δειλινού ,
παρατηρώντας με φόβο απ' την χαραμάδα
τα ανεκπαίδευτα μικρά του.

Τα σύννεφα πυκνώνουν....
προμήνυμα καταιγίδας στέλνουν,
στην κάπα του ροδοκόκκινου τσοπάνη.

Η τελευταία σταγόνα του καφέ
αδιαμαρτύρητα υπομένει το πεπρωμένο της
στης πίκρας το κατακάθι.

Ο καπνός του μισοσβησμένου τσιγάρου,
με γαλάζιες φιγούρες λικνίζεται,
στα κουδουνίσματα του αποσπερίτη.

Το αινιγματικό σου μήνυμα
το δίπλωσα στα τέσσερα,
χωρίς ελπίδα το καταπίνω
με μπρούσκο κρασί
και πρόσωπο παραμορφωμένο
από μια σταγόνα κερι.

ΤΑ ...ΑΛΑΝΙΑ

Αλάνια είμαστε και οι δύο,
συναντηθήκαμε πέρα απο δώ,
κάτω από τον έναστρο

καθάριο ουρανό,
σ' ουρά κομήτη ξαπλωμένοι,
την ζέση του τη Θεϊκή
την νοιώσαμε,
αγκαλιαστήκαμε και φιληθήκαμε
ώρα πολλή,
με πάθος,
χωρίς αιδώ,
μας ζήλεψε,
μας χαμογέλασε
ο φίλος μας
ο κόκκινος Αποσπερίτης

ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

Την απεραντοσύνη του σύμπαντος προσκυνώ,
μέσ' απ' τα τρύπια μου φτερά,
με βλέμμα εκστασιασμένο,
γονυπετής τον ποιητή προσδοκώ,
τα πάντα ίδια αιώνες τώρα
ξεδιπλώνονται, συρρικνώνονται
και πάλι απ' την αρχή,
θόλος απέραντος βαμμένος μπλε,
με άσπρα σεντόνια τσαλακωμένα
και μαύρους λεκέδες,
τα απόκρυφα του μέρη σκεπασμένα,
με την βεβαιότητα πως κανένα
άστρο του δεν θα φανεί,
κινείται αργά και σταθερά αενάως,
με μαχαίρι σκουριασμένο
φέτες χρωμάτων κόβει
απ' το κιτρινωμένο φεγγάρι,
και η γλύκα του πεπονιού,
μέσ' τα πικρά σκοτάδια,
τα απορημένα διάφανα αγάλματα ξεπλένει,
με την βεβαιότητα κατάσπρα να τα παραδώσει,
λίγο πριν το φως του ήλιου τα προδώσει
στα μάτια των χαροκαμένων μανάδων.
Υπάρχει ακόμη ...λίγη κουρασμένη περηφάνια,
μα κι αυτή χασμουριέται μέσα
απ' τους πανάρχαιους μύθους
των αθάντων νεκρών,
ξεχνώντας να τους χειροκροτήσει,
πνίγεται η περηφάνια σε ροζιασμένες χούφτες
σε ψαλμωδικές φωνές αργοπορημένων
και στα ξίφη των ισχυρών.

ΑΘΩΟΤΗΤΑ

Όλα στη θέση τους τα βρήκα
ανέγγιχτα,
και το κλειδί της ξύλινης πόρτας
στη λησμονιά σκουριασμένο.
Δεν άντεξες να δεις τον πόνο
στο τιμεντένιο κρεβάτι ξαπλωμένο .

Γέμισε η αυλή τσουκνίδες σιωπής
και στην άκρη λυγισμένη
από δίκαιη περηφάνια
μια παπαρούνα που προσευχόταν.

Όλοι μαζί φύγαμε ακουμπώντας
τη λύπη μας στη χαρά σου.

ΚΑΠΝΙΖΩ...

Καπνίζω αρειμανίως,....
τον καπνό των καραβιών που
σε 'πάνε σε ορθωμένα σύννεφα,
καπνίζω αρειμανίως,....
τον καπνό των τρένων
που σε φέρνουν στο μυαλό μου,
καπνίζω ανήλικες σκέψεις,
παρατηρώντας σε να κολυμπάς γυμνή
στην άβυσσο της ζωής,
κολυμβήθρα του Σιλβάμ αποκαλείς,
καπνίζω αρειμανίως ....
όταν τα βράδια πίσω από
τα παραθυρόφυλλα η καρδιά σου σταματά,
καπνίζει ο ήλιος...
το κορμί σου σαν βλέπει
κοχύλι γυαλιστερό στη άμμο,
καπνίζει το χλωμό φεγγάρι
όταν την σκιά σου στο δρόμο ζωγραφίζει,
καπνίζουν τα φώτα της πόλης
όταν στις βιτρίνες την ομορφιά σου
αντανακλάς,
καπνίζουν τα πάντα...
όταν με τα χέρια σου το κόκκινο της αυγής σκορπάς,
σώμα μου ευάλωτο λυτρώσου από
τους αγκάθινους κρίκους του καπνού,
δώσε καπνούς στις καμινάδες των εργοστασίων,
ν 'αδειάζει ο πόνος στην ώρα τη σιωπηλή

ΜΝΗΜΗΣ ...ΑΝΑΚΑΛΕΣΜΑ

Οι σάλπιγγες ηχήσανε,
η γιορτή έλαβε τέλος,
οι εραστές της χήρας νύχτας
αποχωρούν τρικλίζοντας,
τα χνώτα τους...οινόπνευμα ζεστό,
βεντούζες στα γυμνά τους σώματα,
ένας κόσμος ολάκερος
σκόρπισε στο ψιλόβροχο,
στην σκοροφαγωμένη κάμαρα
το τραπέζι υπομονετικά
περιμένει το ανεπίστρεπτο,
όλο το βάρος των λόγων άντεξε,
σ'ένα ποδάρι μόνο,
ένα ναυάγιο στη σιωπή της ιστορίας,
απολαμβάνει την ελευθερία του,
και το πλυντήριο να συνεχίζει,
ντούκου...ντούκου...ντούκου
ακατάπαυστα ...
κρυστάλλινα να πλένει,
η μόνη γεύση της χαράς που απόμεινε.

Όνομα αρχείου: rap4
Κατάλογος: C:\1 DATA\AA-SYLLOGOS\Κ Ε Ι Μ Ε Ν Α\ΚΕΙΜΕΝΑ
WORD\ΠΑΠΑΣΑΒΒΑΣ
Πρότυπο: C:\Users\Θεοφίλος
Πατσας\AppData\Roaming\Microsoft\Templates\Normal.dotm
Τίτλος:
Θέμα:
Συντάκτης: Θεοφίλος Πατσας
Λέξεις - κλειδιά:
Σχόλια:
Ημερομηνία δημιουργίας: 30/5/2014 4:55:00 μμ
Αριθμός αλλαγής: 3
Τελευταία αποθήκευση: 31/5/2014 6:40:00 πμ
Τελευταία αποθήκευση από: Θεοφίλος Πατσας
Συνολικός χρόνος επεξεργασίας: 7 Λεπτά
Τελευταία εκτύπωση: 31/5/2014 6:41:00 πμ
Στοιχεία εγγράφου όπως καταγράφηκαν την τελευταία φορά που εκτυπώθηκε
πλήρως
Αριθμός σελίδων: 10
Αριθμός λέξεων: 1.221 (περίπου)
Αριθμός χαρακτήρων: 6.596 (περίπου)